

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **JUDr. R. N.**
bytem XXX
t. č. XXX
zastoupený advokátkou Mgr. Janou Gavlasovou
se sídlem Západní 449, Chýně

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne 9. 9. 2024
č. j. P 24/2024-0017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodla, že žalobce, advokát zapsaný v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou pod ev. č. XXX, se vyškrtává ze seznamu advokátů.

2. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl vyškrtnut ze seznamu advokátů podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“) na základě zjištění žalované o pravomocném odsouzení žalobce za zločin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. b) trestního zákoníku a za zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku, za což byl žalobci uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání devíti let a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech a družstvech, včetně jejich zastupování na základě plné moci na osm let. Tato zjištění žalovaná čerpala z rozhodnutí trestních soudů, konkrétně z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 3. 8. 2023 č.j. 2 T 77/2021, rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 4. 2024 č.j. 7 To 80/2024, rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2022 č.j. 73 T 11/2021-6554 a rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 5. 2023 č.j. 5 To 17/2023-6649. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsala, jakými skutky žalobce spáchal výše uvedené zločiny a shrnula obsah písemného vyjádření žalobce k věci samé. Poté konstatovala, že není orgánem činným v trestním řízení a nemůže věcně projednávat vinu žalobce. V řízení (o vyškrtnutí advokáta ze seznamu advokátů) po skutkové stránce pouze zjišťuje, zda byl advokát pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin a v tomto směru je vázána výroky pravomocných trestních rozsudků, že žalobce v prvním případě zkrátil daň z přidané hodnoty v celkové výši 187.910.329 Kč a ve druhém případě způsobil škodu 32.100.000 Kč, čímž se dopustil dvou zločinů ve smyslu § 14 odst. 3 trestního zákoníku, přičemž za ten závažnější stanoví trestní zákoník trest odnětí svobody od pěti do deseti let. Splnění zákonného předpokladu pro vedení řízení o možném vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů, jímž je jeho pravomocné odsouzení za úmyslný trestný čin, tak bylo jednoznačně prokázáno.
3. Žalovaná se dále zabývala otázkou, zda je splněna také další podmínka stanovená v zákoně o advokacii pro vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů, tedy zda jeho trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Zvažovala přitom, že ani jednoho ze skutků, za něž byl pravomocně odsouzen, se žalobce nedopustil při výkonu advokacie, od jejich spáchání uplynulo osm a třičtvrtě, resp. deset a půl roku a byly dokonány před vstupem žalobce do advokátního stavu. Žalovaná dospěla k závěru, že pokud někdo způsobí i mimo výkon advokacie úmyslnými trestnými činy škodu na majetku přesahující 200 milionů korun, nepochybně tím ohrožuje důvěru, že bude advokacii vykonávat řádně, tedy jednat čestně a svědomitě, důsledně dodržovat právní a stavovské předpisy a řídit se pouze pokyny klientů, které nebudou s těmito předpisy v rozporu (§ 16 zákona o advokacii). Na advokáty jsou kladeny vyšší právní a etické nároky nejen v rámci jejich profese (§ 17 zákona o advokacii a článek 4 Pravidel profesionální etiky advokátů). Ten, kdo se obrací na advokáta se žádostí o poskytnutí právní služby, důvodně očekává, že tento advokát dodržuje povinnosti uložené mu zákonem a stavovskými předpisy. Pokud advokát tato očekávání nesplňuje, ohrožuje zejména v závažnějších případech důvěru v řádný výkon advokacie. Není přitom nezbytné, aby se advokát dopustil trestného činu v souvislosti s výkonem advokacie. V případě žalobce je dle názoru žalované podstatné, že zdaleka nešlo o jednorázové jednání, přičemž došlo ke zkrácení daně v řádu mnoha desítek milionů korun a

k protiprávnímu převodu majetku v hodnotě desítek milionů korun. Žalovaná vzala v úvahu též dobu, která uplynula od dokonání souzených zločinů. S ohledem na jejich povahu a závažnost, jež našla svůj výraz též ve výši uloženého dlouhého trestu odnětí svobody, má však za to, že i s tímto časovým odstupem jde o trestné činy ohrožující důvěru v řádný výkon advokacie. K návrhu žalobce ohledně možného vyžádání referencí jeho klientů žalovaná podotkla, že podle zákona postačuje, když je důvěra ohrožena. Nemusí být tedy prokázáno, že někdo v důsledku trestné činnosti žalobce ztratil důvěru v řádný výkon advokacie; podstatné je, zda taková situace hrozí, což je dle názoru žalované splněno. Trestná činnost žalobce ohrožuje podle žalované též obecnou důvěru v řádný výkon advokacie všemi advokáty, dobrou pověst a důstojnost celého advokátního stavu, neboť zločiny, za které byl žalobce pravomocně odsouzen, významně ohrožují důvěru veřejnosti k advokátnímu stavu a jsou způsobilé vyvolat ve veřejnosti dojem, že tímto způsobem advokáti běžně postupují. To platí tím spíše, když, jak sám žalobce uvedl, byla jeho trestná činnost medializována a dávána do souvislosti s jeho příslušností k advokátnímu stavu.

4. Žalovaná dále uvedla, že důvěru v řádný výkon advokacie může ohrožovat nejen trestný čin, jehož se pachatel dopustí v době, kdy je advokátem, ale i trestný čin, který spáchal před vstupem do advokacie. Výkon právní praxe advokátního koncipienta, složení advokátní zkoušky a advokátního slibu nejsou jakýmsi předělem, který by z právního či morálního hlediska tvořil tlustou čáru za předchozím konáním advokáta. Pro zvážení, zda trestná činnost advokáta ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie, je významný i jeho život před zápisem do seznamu advokátů. V této souvislosti není bez významu srovnání se situací, kdy žalovaná posuzuje bezúhonnost uchazeče o zápis do seznamu advokátů či advokátních koncipientů dle § 5 odst. 1 písm. d), resp. § 37 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2018 č. j. 33 Cdo 3603/2017-267 *„(b)ezúhonným může být jen takový uchazeč o zápis do seznamu advokátů, který svým dosavadním občanským a pracovním životem naplňuje předpoklad občanské a morální (mravní) zachovalosti. Za bezúhonného ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d/ zákona č. 85/1996 Sb., lze považovat jen takového uchazeče, u něhož není zpochybněn předpoklad, že bude čestně a svědomitě plnit povinnosti advokáta.“*
5. Žalovaná připustila, že žalobce dosud nebyl kárně postižen. Není ale pravdou, že ve vztahu k žalované vždy plnil své povinnosti, neboť ani o jednom ze dvou pravomocných rozsudků ji neinformoval, ačkoli mu to ukládá § 29 odst. 2 zákona o advokacii.
6. Žalovaná byla vázána rozhodnutími soudů, podle kterých se žalobce obou zločinů dopustil. Posuzovala proto jen podmínky stanovené v § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii. Jelikož dospěla k závěru o jejich splnění, rozhodla o vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů. Vyškrtnutí ze seznamu advokátů je nepochybně citelným zásahem do života advokáta. Znemožňuje však pouze výkon advokacie. Vyškrtnutý advokát může vykonávat jakékoliv jiné neregulované povolání, a to včetně právnických profesí. Rozhodnutí o vyškrtnutí ze seznamu advokátů sice žalobce profesně omezuje, není však překážkou pro jinou výdělečnou činnost.
7. Žalobce v žalobě předně namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože z jeho odůvodnění nelze zjistit, jak se žalovaná vypořádala s námitkami žalobce, že vykonával advokátní praxi šest let bez toho, že by se dopustil kárného provinění, a že v rámci své právní

praxe prováděl značné množství úschov, řadově v desítkách milionů korun českých, a nikdy v této souvislosti neporušil žádnou ze zákonných a stavovských povinností. Ostatní námitky byly vypořádány velmi nedostatečně. Stejně nedostatečné, resp. absentující je odůvodnění toho, proč nebyly provedeny žalobcem navržené důkazy, resp. proč byly shledány nadbytečnými. Značnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí tvoří přepis výroků o vině ze dvou trestních rozsudků.

8. Dle mínění žalobce jsou v argumentaci žalované zásadní rozpory. Není vysvětleno, jak žalovaná došla k úvaze, že s ohledem na povahu žalobcem spáchaných zločinů a jejich závažnost, jež našla svůj výraz též ve výši uloženého trestu odnětí svobody, se bez ohledu na časový odstup jedná o trestné činy ohrožující důvěru v řádný výkon advokacie. Ustanovení § 17 zákona o advokacii a článek 4 Pravidel profesionální etiky advokátů, jimiž žalovaná argumentuje, se vztahují na advokáta vykonávajícího advokátní činnost, nikoli na dobu před vstupem do advokacie. Rozporuplné je též odůvodnění použití pojmu bezúhonnost. V rámci aplikace správního uvážení není vůbec uvedeno, jak byla hodnocena kritéria, která byla pro správní uvážení použita. Především zcela absentuje odůvodnění toho, jak byla pojata retroaktivita požadavku na bezúhonnost.
9. Žalobce dále vytkl žalované porušení zásady materiální pravdy a zásady oficiality. V této souvislosti namítl, že dokazování, které probíhalo při ústním jednání konaném dne 9. 9. 2024, bylo vedeno toliko k otázce již uloženého trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech a družstvech, včetně jejich zastupování na základě plné moci. K ničemu dalšímu dokazování prováděno nebylo a žalobce, resp. jeho advokát, neměl ani možnost se k dalším případným argumentům vyjádřit. Žalovaná nezjistila správně skutkový stav, na jehož základě by mohlo být aplikováno správní uvážení. Nebyly provedeny důkazy o tom, zda a v jakém rozsahu žalobce konal stran poskytování advokátních úschov a zda skutečně plnil své povinnosti v tomto směru, jak uváděl. Stejně tak nebyly provedeny důkazy stran toho, jak vykonával advokacii ve vztahu ke klientům v průběhu své advokátní praxe. V neposlední řadě vůbec nebylo provedeno dokazování stran mediálního dopadu celé věci, přestože ten je jedním ze zásadních argumentů, které jsou použity v rámci správního uvážení. V důsledku těchto pochybení vykazuje dokazování a tím i napadené rozhodnutí znaky svévole/libovůle.
10. Žalobce namítl také porušení zásady legitimního očekávání/předvídatelnosti rozhodnutí. Zopakoval, že ústní jednání a prováděné dokazování se soustředilo toliko na otázku, zda žalobci uložený trest zákazu činnosti je překážkou pro výkon advokacie. Žádné další důkazy s výjimkou trestních rozsudků prováděny nebyly a v rámci ústního jednání nebyly předestřeny ani žádné jiné úvahy, které by měly být základem pro předmětné rozhodnutí. Ty byly vyjádřeny až rozhodnutí samotným, čímž byla žalobci odňata možnost vyjádřit se ke všem podkladům, stanoviskům a úvahám, které jsou základem pro meritorní rozhodnutí. Došlo tak rovněž k porušení § 36 odst. 3 správního řádu.
11. Žalobce též namítl, že byly porušeny podmínky pro aplikaci správního uvážení a že správní uvážení je nezákonné. Dle konstantní judikatury je správní uvážení na místě aplikovat všude tam, kde zákon poskytuje správnímu orgánu určitý volný prostor k rozhodnutí ve stanovených hranicích. Pro jeho aplikaci však platí tzv. generální omezení, která představují

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

základní zásady, jež je nutné při aplikaci správního uvážení dodržet. Jedná se především o zákaz libovůle, zákaz nedůvodně nerovného zacházení, zákaz diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, princip proporcionality, princip legitimního očekávání, princip rovnosti, zásada přiměřenosti a povinnost plné přezkoumatelnosti. V posuzované věci však výše uvedená generální omezení nebyla dodržena. Z předchozích žalobních bodů plyne, že byl porušen zákaz libovůle, princip legitimního očekávání a rovněž nebyla dodržena povinnost plné přezkoumatelnosti. Žalobce vytkl žalované rovněž nedostatečné, resp. absentující hodnocení kritérií, která byla ke správnímu uvážení použita a dále rozporuplnost tohoto hodnocení. Dle jeho názoru v první řadě zcela absentuje hodnocení kritéria mediálního dopadu, k němuž nebylo provedeno vůbec žádné dokazování, ačkoli se jedná o zásadní argument žalované. Stejně tak nebylo vůbec zmíněno, že žalobce sám požádal v souvislosti s trestním řízením o pozastavení jeho činnosti advokáta, a to dne 4. 9. 2023. Dále žalobce považuje za velmi rozporuplné hodnocení kritéria bezúhonnosti, resp. aplikaci retroaktivity bezúhonnosti ze strany žalované. Poukazuje na to, že nebylo uvedeno, jak se žalovaná vypořádala s tím, že žalobce byl shledán samotnou žalovanou bezúhonným, když byl dne 15. 11. 2018 zapsán jako advokát do seznamu advokátů, přičemž trestné činnosti, která je mu kladena za vinu, se měl dopustit v letech 2012, 2013 a 2015. Žalovaná ani v nejmenším nepřihlížela k tomu, jak žalobce po celou dobu (tedy od 15. 11. 2018 do 4. 9. 2023) advokacii vykonával, zda a jak plnil své povinnosti a jak se choval také mimo výkon advokacie (tedy v soukromém životě). Ani samotný pojem bezúhonnost není žalovanou v napadeném rozhodnutí nikterak hodnocen, vyjma odkazu na jediné rozhodnutí Nejvyššího soudu, které však se vztahuje k hodnocení bezúhonnosti uchazeče, který má být zapsán do seznamu advokátů. Žalobce se v této souvislosti dovolává závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2007 č. j. 4 As 7/2006 – 73, podle nichž musí být splnění podmínky ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie v rozhodnutí o vyškrtnutí ze seznamu advokátů řádně odůvodněno.

12. V dalším žalobním bodu žalobce vznesl námitku porušení procesních předpisů ze strany žalované. Uvedl, že byl obeslán k ústnímu jednání s tím, že se tak stalo 19 dnů před datem jednání, a tato lhůta byla žalovanou shledána dostatečnou. Žalované přitom bylo známo, že žalobce již nastoupil výkon trestu a jeho účast u jednání je tak zásadně ztížena. Žalobce je toho názoru, že sice formálně bylo dodrženo ustanovení § 59 správního řádu, postup žalované však byl v rozporu s § 39 správního řádu a se zásadou vyjádřenou v § 4 odst. 3 správního řádu. Žalobci nezbylo, než se pod časovým tlakem obrátit na kolegu advokáta, přičemž jeho osobní účast, jakkoli by si ji přál, byla tímto znemožněna. Z důvodu výkonu trestu není výše uvedená lhůta dostatečná a využití právního zastoupení bylo ze strany žalobce spíše vynucené. Rozhodnutí o vyškrtnutí ze seznamu advokátů, stejně jako oznámení o vyškrtnutí, byla zaslána právnímu zástupci žalobce a od jejich doručení se pak odvíjejí další skutečnosti (zejména pak právní moc rozhodnutí a okamžik vyškrtnutí ze seznamu, stejně jako lhůta ke splnění povinnosti po vyškrtnutí). Žalobce je nicméně přesvědčen o tom, že ve vztahu k napadenému rozhodnutí se jedná o rozhodnutí, které je nutno doručit do vlastních rukou. Ostatně bylo také žalobci doručováno. Právní moc rozhodnutí však byla odvozena nikoli od doručení do vlastních rukou žalobce, ale od doručení do datové schránky jeho právního zástupce (tedy 02.10.2024). Proto také bylo vyškrtnutí ze seznamu advokátů provedeno s účinností k tomuto datu. Stejně tak oznámení o vyškrtnutí bylo doručováno právnímu zástupci žalobce, ačkoli jsou v něm stanoveny povinnosti, které může splnit toliko žalobce osobně.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

13. V posledním žalobním bodu žalobce vznesl námitku promlčení. Má za to, že žalovaná v jeho případě rozhodla až po uplynutí lhůty ve smyslu § 8 odst. 2 zákona o advokacii. Jeho žádost o pozastavení činnosti žalovaná obdržela dne 3. 9. 2023 a činnost byla žalobci pozastavena s účinností od 4. 9. 2023. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 9. 2024, tedy až po uplynutí roční lhůty.
14. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že výroky o vině z trestních rozsudků převzala do odůvodnění napadeného rozhodnutí, aby předešla možným výhradám, že není zřejmé, o jaký trestný čin se jedná. Žalobcem akcentovaná otázka bezúhonnosti podle žalované nemá význam pro posouzení toho, zda spáchaný trestný čin ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Námitce, kterou je jí vytýkáno, že v napadeném rozhodnutí nezdůvodnila, proč nebyly provedeny žalobcem navržené důkazy, resp. proč byly shledány nadbytečnými, žalovaná oponovala tím, že žalobce ani jeho právní zástupce v průběhu řízení žádné důkazy nenavrhli. K možnému předložení referencí klientů žalobce, jež ovšem nebylo důkazním návrhem, se žalovaná vyjádřila na straně 10 napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce namítá, že nebyly provedeny důkazy k tomu, zda a v jakém rozsahu konal stran poskytování advokátních úschov, zda skutečně plnil své povinnosti v tomto směru a jak vykonával advokacii ve vztahu ke klientům obecně v průběhu své advokátní praxe, žalobce netvrdí, jaké skutečnosti by měly z takových důkazů vyplývat, v čem by byly relevantní pro projednávanou věc nebo jak by se jejich neprovedení mělo projevit na nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V daném řízení byly předmětem posouzení pouze dvě skutečnosti, a sice zda byl žalobce pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin a zda tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Obě tyto podmínky žalovaná posuzovala a své závěry v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla. Skutkový stav byl zjištěn v rozsahu nezbytném pro řádné posouzení těchto dvou skutečností, a žalovaná tak postupovala v souladu se zásadou materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu.
15. Není pravdou, že žalobce, resp. jeho zástupce, neměli možnost se ve věci vyjádřit. Žalovaná ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu sdělila právnímu zástupci žalobce i žalobci přípisem ze 16. 8. 2024, že před případným rozhodnutím ve věci mají možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, s nimiž se mohou před tím seznámit. Právní zástupce žalobce této možnosti využil a prostřednictvím svého substituta dne 20. 8. 2024 nahlédl do správního spisu. Poté podal 2. 9. 2024 písemné vyjádření ve věci, jehož podstatný obsah je citován v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná věděla, že je žalobce ve výkonu trestu, avšak ani on ani jeho právní zástupce nesdělili, že by se žalobce chtěl osobně zúčastnit ústního jednání dne 9. 9. 2024. Doba 19 dnů, která uplynula mezi doručením uvědomění o ústním jednání ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu žalobci (21. 8. 2024) a konáním tohoto ústního jednání, byla dostatečně dlouhá, aby žalobce, navíc právně zastoupen, požádal o zajištění své osobní účasti při ústním jednání. V uvědomění o ústním jednání bylo výslovně uvedeno, že osobní účast žalobce při tomto ústním jednání není nezbytná a pokud se nedostaví, může být ve věci jednáno a rozhodnuto i bez jeho přítomnosti. Na celém ústním jednání konaném dne 9. 9. 2024 byl přítomen právní zástupce žalobce, čímž byla v plném rozsahu zajištěna možnost uplatnění procesních práv žalobce.

16. Skutečnost, že žalobce sám požádal v souvislosti s trestním řízením o pozastavení jeho činnosti advokáta, nemá pro rozhodnutí v dané věci žádný význam.
17. Tím, že neoznámil žalované svůj nástup do výkonu trestu odnětí svobody, který je zákonným důvodem pro pozastavení výkonu advokacie podle § 8b odst. 1 písm. e) zákona o advokacii, žalobce (stejně jako v případě obou pravomocných rozsudků) rovněž poruší povinnost stanovenou v § 29 odst. 2 zákona o advokacii, tedy povinnost oznámit žalované do jednoho týdne veškeré skutečnosti, které by mohly být důvodem k pozastavení výkonu advokacie.
18. Žalobce se podle žalované mylí, pokud právní moc napadeného rozhodnutí odvozuje od data, kdy bylo toto rozhodnutí doručeno jemu. Je sice pravdou, že podle § 72 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 19 odst. 5 správního řádu se rozhodnutí doručuje žalobci do vlastních rukou, avšak procesní účinky doručení v případě, kdy má účastník správního řízení zástupce, nastávají doručením tomuto zástupci. To vyplývá z § 34 odst. 2 správního řádu a konstatoval to rovněž Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 17. 12. 2008 č. j. 1 As 100/2008-61 nebo v rozsudku ze dne 10. 1. 2018 č. j. 8 As 255/2017-49.
19. Žalovaná nesouhlasí s tvrzením žalobce, že se prováděné dokazování soustředilo toliko na otázku, zda žalobci uložený trest zákazu činnosti je překážkou pro výkon advokacie. Ve skutečnosti se žalovaná trestem zákazu činnosti nezabývala – posuzovala to, zda žalobcova trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Pokud v této souvislosti zmínila medializaci žalobcova případu, tak jen převzala tvrzení z jeho písemného vyjádření.
20. Námitka promlčení je dle mínění žalované lichá. Jednoroční lhůta uvedená v § 8 odst. 2 zákona o advokacii totiž platí pouze pro některé důvody vyškrtnutí ze seznamu advokátů podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii, zatímco žalobce byl ze seznamu advokátů vyškrtnut podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii.
21. V závěru svého vyjádření k žalobě žalovaná konstatovala, že v napadeném rozhodnutí zhodnotila provedené důkazy, řádně vysvětlila, k jakým skutkovým závěrům na jejich základě dospěla a jak zjištěný skutkový stav posoudila po stránce právní. Napadené rozhodnutí je zákonné, srozumitelné a přezkoumatelné a žádný ze žalobních bodů neobsahuje důvody, pro něž by mělo být zrušeno.
22. V replíce žalobce konstatoval, že pro identifikaci jednání, pro které byla ta která osoba odsouzena, je zásadní řádné označení rozhodnutí, jímž se tak stalo. Toto rozhodnutí obsahuje přesný popis skutku, jeho právní kvalifikaci a uloženého trestu, což je zcela dostačující. Bezúhonnost je jedním z pojmů, jimiž se žalovaná ve své argumentaci, ať už v napadeném rozhodnutí či ve vyjádření k žalobě, zabývá. Svou argumentací k rozsudku Nejvyššího soudu č.j. 33 Cdo 3603/2017-267 žalovaná sama potvrzuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když teprve ve vyjádření k žalobě přináší argumenty odůvodňující napadené rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaná považovala návrhy žalobce na vyžádání referencí od jeho klientů za nadbytečné, nikoli to, že by se nejednalo o návrhy na provedení dokazování. K dalším důkazům se žalovaná ani ve svém podání (poznámka soudu: podáním je zřejmě míněno vyjádření k žalobě) nevyjádřila. Pokud žalovaná žalobci vytýká, že jí neoznámil svůj nástup do výkonu trestu, který je zákonným

důvodem pro pozastavení výkonu advokacie ve smyslu ust. § 8b odst. 1 písm. e) zákona o advokacii, žalobce poukázal na to, že měl v době nástupu do výkonu trestu výkon advokacie pozastaven, a to na základě vlastní žádosti. Co se týká povinnosti dle § 29 odst. 2 zákona o výkonu advokacie, pak zde nebyl dán důvod pro pozastavení výkonu advokacie a nebyl a doposud není dán důvod ani k vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů. Žalobce tedy neporušil žádnou ze svých povinností. V této souvislosti žalobce zdůraznil, že otázka, zda měl či neměl tyto skutečnosti žalované oznamovat a zda případně porušil svou povinnost, nebyla nikdy v žádném řízení řešena a nebyla řešena ani při ústním jednání v této věci.

23. Tvzení žalované o tom, že se její představenstvo nezabývalo uloženým trestem zákazu činnosti, není podle žalobce pravdivé. Ostatně i v protokole z ústního jednání je uvedeno, že se tato otázka – na rozdíl od jiných – probírala. Protože neexistuje žádný zvukový záznam, který by byl součástí spisu a tvzení žalované neodpovídá skutečnosti, žalobce navrhl provést výslech svědka – advokáta Mgr. Ing. O. B., který jej ve správním řízení zastupoval a jednání se účastnil.
24. Při ústním jednání před soudem konaném dne 24. 4. 2025 oba účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích. Žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně odkázal na žalobu a repliku a zopakoval některá žalobní tvzení. Žalovaná odkázala na vyjádření k žalobě a reagovala na žalobcovu repliku. K ní uvedla, že citace převzaté z trestních rozsudků do napadeného rozhodnutí nebyly nijak kráceny. Co se týče pojmu bezúhonnosti, žalovaná ve vyjádření k žalobě toliko oponovala žalobním tvzením, nicméně pro rozhodnutí ve věci samé neměl výklad tohoto pojmu význam. V řízení se posuzovaly pouze dvě otázky – jednak zda došlo k pravomocnému odsouzení žalobce, o čemž mezi stranami nebylo sporu, a dále zda jeho trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Pokud jde o posouzení těchto dvou otázek, bylo napadené rozhodnutí odůvodněno dostatečně.
25. Soud při jednání zamítl veškeré důkazní návrhy, které žalobce uplatnil v žalobě a v replice. Dospěl totiž k závěru, že žalobní námitky lze posoudit a o žalobě rozhodnout na základě obsahu správního spisu; provádění jakéhokoli dalšího dokazování proto vyhodnotil jako nadbytečné. Celá řada listinných důkazů označených žalobcem přitom je součástí správního spisu, jímž se důkaz ve správním soudnictví neprovádí. Výslech svědka – advokáta Mgr. Ing. O. B. žalobce navrhl provést k okolnostem, které pro rozhodnutí ve věci samé neměly naprosto žádný význam (měl být slyšen k otázce, zda se představenstvo žalované při jednání dne 9. 9. 2024 zabývalo žalobci uloženým trestem zákazu činnosti). Průběh jednání žalované nadto spolehlivě prokazuje ve správním spise založený protokol z jednání, který advokát Mgr. Ing. O. B. podepsal, a stvrdil tak svůj souhlas s jeho obsahem. Žalobní námitky, jejichž podstatou je tvzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a porušení základních zásad řízení, s účastí navrženého svědka na ústním jednání žalované dne 9. 9. 2024 vůbec nesouvisí. Výslech svědka slouží k tomu, aby si soud opatřil skutková zjištění o tom, co svědek vnímal vlastními smysly, nikoliv k tomu, aby se vyjadřoval ke kvalitám napadeného rozhodnutí či tvzeným procesním pochybením správního orgánu.
26. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z této právní úpravy:

27. Podle § 8 odst. 1 písm. b) a c) zákona o advokacii ze seznamu advokátů vyškrtně Komora toho,
- b) kdo byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za úmyslný trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem advokacie,
 - c) kdo byl pravomocně odsouzen za jiný úmyslný trestný čin, než je uveden v písmenu b), nebo kdo byl za trestný čin uvedený v písmenu b) odsouzen k jinému trestu než nepodmíněnému trestu odnětí svobody, pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie.
28. Podle § 8 odst. 2 zákona o advokacii o vyškrtnutí ze seznamu advokátů podle odstavce 1 písm. a) je Komora oprávněna rozhodnout pouze do jednoho roku ode dne, kdy se o nesplnění podmínky pro zápis do seznamu advokátů dozvěděla; to neplatí, jde-li o podmínku uvedenou v § 5 odst. 1 písm. a), b) nebo d) anebo v § 5a odst. 1 písm. a).
29. Podle § 4 odst. 3 správního řádu správní orgán s dostatečným předstihem uvědomí dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jejich práv a neohrozí-li to účel úkonu.
30. Podle § 34 odst. 2 správního řádu s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.
31. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
32. Podle § 39 odst. 1 správního řádu správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.
33. Podle § 49 odst. 1 správního řádu ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejmeně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.
34. Podle § 59 správního řádu správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejmeně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.
35. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

36. Předně je nutno uvést, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, jak tvrdí žalobce. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Za nesrozumitelné soudy považují rozhodnutí správního orgánu například tehdy, jestliže jeho odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí, nebo je-li výrok rozhodnutí v rozporu s odůvodněním. Pokud jde o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, tato musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Zároveň je nutno vzít v potaz, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku účastníka řízení. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicite* – vypořádá. Ani absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08), neboť si je vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné.
37. Žalovaná v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala skutková zjištění, ze kterých při rozhodování v dané věci vycházela, dostatečně podrobně vylicila úvahy, které ji vedly k závěru o naplnění podmínek zakotvených v § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii pro vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů, a vypořádala se rovněž všemi základními námitkami žalobce. Její závěry týkající se posouzení předmětu řízení jsou dle náhledu soudu zcela jednoznačné a poskytují dostatečnou oporu výroku napadeného rozhodnutí.
38. Nebyl důvod k tomu, aby se žalovaná v napadeném rozhodnutí výslovně vyjadřovala k argumentaci, kterou se žalobce hájil v písemném vyjádření k věci samé ze dne 1. 9. 2024 a v níž poukazoval na to, že po zápisu do seznamu advokátů vykonával šest let advokátní praxi, aniž by se dopustil jakéhokoliv kárného provinění, že v rámci své advokátní praxe prováděl též značné množství advokátních úschov, a že v této souvislosti nikdy neporušil žádnou ze zákonných a stavovských povinností. Tyto žalobcem tvrzené skutečnosti byly totiž z hlediska naplnění hypotézy právní normy, podle níž žalovaná věc posuzovala, zcela irelevantní, neboť nemohly nijak ovlivnit posouzení toho, zda *trestná činnost, za kterou byl žalobce pravomocně odsouzen, ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie*. Svým závěrem o naplnění podmínek zakotvených v § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii pro vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů žalovaná tuto obrannou argumentaci žalobce *implicite* označila za nepodstatnou, a tímto způsobem ji vypořádala.

39. Klíčové důkazy, jimiž jsou trestní rozsudky týkající se žalobce, byly v řízení žalovanou provedeny (o tom není mezi stranami sporu). Žádné jiné důkazní návrhy žalobce v řízení před žalovanou nevzněl, a to ani v písemném vyjádření k věci samé ze dne 1. 9. 2024, ani při ústním jednání konaném dne 9. 9. 2024. Za této situace neobstojí jeho námitka, že v napadeném rozhodnutí nebylo zdůvodněno, proč nebyly provedeny žalobcem navržené důkazy, resp. proč byly shledány nadbytečnými. Soud k tomu dodává, že za důkazní návrh nelze považovat žalobcovu argumentaci uvedenou v písemném vyjádření k věci samé ze dne 1. 9. 2024, že „*bude-li to Komora považovat za účelné, může Advokát předložit klientské reference.*“ Jednalo se totiž o pouhé konstatování možnosti předložit klientské reference, kterou nadto sám žalobce podmínil shledáním účelnosti takového postupu ze strany žalované. Z postupu žalované v řízení, jakož i z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná předložení klientských referencí žalobcem za účelné ani potřebné pro posouzení věci nepovažovala, a to zcela oprávněně. Tyto klientské reference totiž nemohou mít žádnou výpovědní hodnotu ve vztahu ke klíčové otázce, zda trestná činnost, za kterou byl žalobce pravomocně odsouzen, ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie, protože s touto trestnou činností nijak nesouvisí.
40. Je pravdou, že přepis výroků o vině žalobce ze dvou trestních rozsudků tvoří velkou část odůvodnění napadeného rozhodnutí, a že by v zájmu stručnosti napadeného rozhodnutí postačovalo v tomto směru odkázat na příslušná rozhodnutí trestních soudů. Tato skutečnost však na zákonnost napadeného rozhodnutí nemá žádný dopad.
41. Soud na rozdíl od žalobce nepovažuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za rozporné. Závěr žalované, že s ohledem na povahu žalobcem spáchaných zločinů a jejich závažnost, jež našla svůj výraz též ve výši žalobci uloženého trestu odnětí svobody, se bez ohledu na časový odstup od jejich spáchání jedná o trestné činy ohrožující důvěru v řádný výkon advokacie, v sobě zahrnuje také jeho zdůvodnění (vysvětlení), jehož absenci žalobce žalované vytýká. Toto zdůvodnění lze stručně parafrázovat tak, že žalovaná vzala při rozhodování v dané věci v potaz dobu, která uplynula od dokonání žalobcem spáchaných zločinů, nicméně s ohledem na jejich povahu a závažnost (jednalo se o úmyslné trestné činy, jimiž byla způsobena škoda na majetku přesahující 200 miliónů korun), které našly svůj odraz v uložení souhrnného nepodmíněného trestu odnětí svobody žalobci v trvání devíti let, dovodila, že tato žalobcová trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. S tímto klíčovým závěrem žalované se soud plně ztotožňuje a nemá, co by mu vytkl.
42. Žalobci je možné přisvědčit v tom, že ustanovení § 17 zákona o advokacii a článek 4 Pravidel profesionální etiky advokátů se vztahují na osobu advokáta vykonávajícího advokátní činnost. Žalovaná nicméně v napadeném rozhodnutí netvrdí opak. Na zmíněné právní normy toliko odkázala v souvislosti s konstatováním, že na advokáty jsou kladeny vyšší právní a etické nároky nejen v rámci jejich profese (kterou regulují mj. odkazovaná ustanovení zákona o advokacii a Pravidel profesionální etiky advokátů).
43. Neobstojí ani žalobcem namítané rozporuplné odůvodnění použití pojmu bezúhonnosti. Z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná citovala rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2018 č. j. 33 Cdo 3603/2017-267 zabývající se výkladem pojmu bezúhonnost uchazeče o zápis do seznamu advokátů s cílem podpořit svou úvahu, že pro zvážení toho, zda trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie, je významný i život advokáta (a tedy i jeho případná trestná činnost) před zápisem do seznamu

advokátů. Je ovšem zapotřebí zdůraznit, že v projednávané věci došlo k vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů z důvodu naplnění podmínek uvedených v § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii a nikoliv kvůli pozbytí bezúhonnosti, takže pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je bezpředmětné zabývat se výkladem tohoto pojmu. To zároveň znamená, že veškeré žalobní námitky, které se upínají k pojmu bezúhonnost, se míjí s nosnými důvody napadeného rozhodnutí.

44. Žalobcovo přesvědčení, že dokazování při ústním jednání konaném žalovanou dne 9. 9. 2024 bylo vedeno toliko k otázce trestu zákazu činnosti, který mu byl uložen odsuzujícím rozsudkem trestního soudu, je zcela mylné. Žalovaná při ústním jednání provedla dokazování (mj.) rozhodnutími trestních soudů za tím účelem, aby z těchto listinných důkazů čerpala veškerá potřebná zjištění o trestné činnosti, pro kterou byl žalobce odsouzen, aby na jejich základě mohla posoudit splnění podmínek uvedených v § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii. Žalovaná takto zjistila, že žalobce byl v minulosti pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, který nespáchal v souvislosti s výkonem advokacie [tedy za jiný úmyslný trestný čin, než který je uveden v § 8 odst. 1 písm. b) zákona o advokacii], a poté se zabývala tím, zda tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Pro rozhodnutí žalované ve věci samé bylo podružné, že žalobci byl odsuzujícím rozsudkem vedle dlouholetého nepodmíněného trestu odnětí svobody uložen také trest zákazu činnosti.
45. Žalobce se mohl prostřednictvím svého právního zástupce při ústním jednání konaném žalovanou dne 9. 9. 2024 vyjádřit k veškerému provedenému dokazování a ke všem relevantním okolnostem případu. O tom svědčí protokol o jednání v dané věci, z něhož plyne, že právnímu zástupci žalobce byl dán dostatečný prostor k vyjádření stanoviska žalobce. To, že právní zástupce žalobce při jednání toliko reagoval na dotazy, které mu položeny byly přítomnými členy představenstva žalované a sám jen odkázal na písemné vyjádření žalobce ze dne 1. 9. 2024, nelze klást k tíži žalované.
46. Soud shledal nedůvodnou námitku žalobce, že žalovaná nezjistila správně skutkový stav, na jehož základě by mohlo být aplikováno správní uvážení. Na základě dokazování provedeného při ústním jednání konaném dne 9. 9. 2024, jehož průběh je zachycen v protokolu o tomto jednání, si žalovaná opatřila dostatek skutkových zjištění potřebných pro vydání napadeného rozhodnutí. Jinými slovy řečeno, skutkový stav, z něhož žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí vycházela, má v takto provedeném dokazování dostatečnou oporu a nevyžadoval další doplnění. Pro posouzení rozhodných skutečností nebylo zapotřebí provádět důkazy ohledně poskytování advokátních úschov žalobcem, resp. ohledně toho, jak vykonával advokacii ve vztahu ke svým klientům, ani dokazování stran mediálního dopadu trestní kauzy, v níž žalobce figuroval. Jak již bylo soudem konstatováno shora, tyto skutečnosti byly pro danou věc irelevantní, neboť nemohly nijak ovlivnit posouzení toho, zda trestná činnost, za kterou byl žalobce pravomocně odsouzen, ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. K tomu je zapotřebí doplnit, že žalobce provedení takových důkazů ani nenavrhoval.
47. Pro úplnost soud uvádí, že žalovaná při ústním jednání konaném dne 9. 9. 2024 neprovedla jako důkaz pouze trestní rozsudky týkající se žalobce, ale i některé další listinné důkazy, jako např. žalobcovo dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 4. 2024 č. j. 7 To 80/2024, matriční list advokáta či výpis z kárné evidence ohledně žalobce.

48. Soudu není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že mediální dopad trestní kauzy, v níž figuroval a pro kterou byl odsouzen, je jedním ze zásadních argumentů použitých žalovanou v rámci správního uvážení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nic takového nevyplývá.
49. K tomu, že žádné správní uvážení žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí vůbec neaplikovala, se soud podrobněji vyjádří níže.
50. Žalovaná nebyla povinna žalobci před vydáním napadeného rozhodnutí sdělovat své úvahy o tom, jak bude hodnotit provedené důkazy či skutková zjištění, která si dokazováním opatřila, nebo jak celou věc právně posoudí a rozhodne. Předmět řízení byl žalobci od jeho zahájení znám, stejně jako mu bylo známo, z jakého důvodu bylo řízení o jeho vyškrtnutí ze seznamu advokátů zahájeno. Je téměř zbytečné dodávat, že všechny odsuzující trestní rozsudky musely být žalobci velmi dobře známy. Právní zástupce žalobce byl žalovanou vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, což také učinil – 20. 8. 2024 si jím zmocněný právní asistent pořídil fotokopie všech součástí spisu. Prostřednictvím svého právního zástupce se žalobce písemně vyjádřil k věci samé (podání ze dne 1. 9. 2024) a stejnou možnost měl jeho právní zástupce i v průběhu ústního jednání konaného dne 9. 9. 2024. Ze strany žalované tedy nedošlo k porušení zásady legitimního očekávání/předvídatelnosti rozhodnutí ani k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Dle názoru soudu v projednávané věci neexistují žádné skutečnosti, na jejichž základě by žalobci mohlo vzniknout legitimní očekávání, že žalovaná věc posoudí odlišným způsobem.
51. Žalobcovy námitky, že byly porušeny podmínky pro aplikaci správního uvážení a správní uvážení žalované je nezákonné, jsou nedůvodné již proto, že v posuzované věci žádné správní uvážení žalovaná neprováděla.
52. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004 č. j. 5 Azs 105/2004-72, u správního uvážení je úvaha správního orgánu orientována na způsob užití právního následku, a to v těch případech, kdy zákon poskytuje volný prostor k rozhodování v hranicích, které stanoví. Tento prostor bývá vyjádřen různě, např. alternativními možnostmi rozhodnutí s tím, že je na úvaze správního orgánu, jak s těmito možnostmi naloží, nebo určitou formulací ("může, lze") apod.; s existencí určitého skutkového stavu tedy není jednoznačně spojen jediný právní následek. Ustanovení 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii, tj. právní norma, kterou žalovaná v dané věci aplikovala, však žádnou možnost správního uvážení neskýtá. Dle zmíněného ustanovení žalovaná vyškrtne (rozuměj je povinna vyškrtnout) ze seznamu advokátů toho, kdo byl pravomocně odsouzen za jiný úmyslný trestný čin, než je uveden v písmenu b), nebo kdo byl za trestný čin uvedený v písmenu b) odsouzen k jinému trestu než nepodmíněnému trestu odnětí svobody, pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Při naplnění podmínek stanovených touto právní normou tedy žalovaná nemá žádný „volný prostor k rozhodnutí ve stanovených hranicích“, ale musí postupovat jediným způsobem, který zákon stanoví, což také učinila. Nejednalo se zde o správní uvážení, ale o otázku výkladu a naplnění neurčitého právního pojmu „ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie.“
53. Vzhledem k tomu, že žalovaná v projednávané věci žádné správní uvážení neprováděla, nemohla porušit ani žalobcem namítané základní zásady, které je při aplikaci správního

uvážení nutné dodržet. Neopodstatněná je rovněž žalobní námitka, v níž je žalované vytýkáno nedostatečné, resp. absentující hodnocení kritérií, která byla ke správnímu uvážení použita, popř. rozporuplnost jejich hodnocení. Žalobce v této souvislosti argumentuje kritérii, která považuje za významná z hlediska (ve skutečnosti neexistujícího) správního uvážení, nicméně jedná se o kritéria, jež pro rozhodnutí žalované ve věci samé vůbec nebyla podstatná (kritérium mediálního dopadu trestních kauz žalobce, kritérium bezúhonnosti, skutečnost, že žalobce dne 4. 9. 2023 požádal o pozastavení činnosti advokáta, nebo to, jakým způsobem žalobce vykoval advokacii), a nebylo tudíž zapotřebí, aby se jimi žalovaná zabývala. Na tomto místě nelze než zopakovat, že pro rozhodnutí žalované ve věci samé bylo podstatné posouzení pouze dvou podmínek vyžadovaných pro aplikaci ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii – zprvve zda byl žalobce pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, který nespáchal v souvislosti s výkonem advokacie, a zadruhé za tato jeho trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Oběma těmito podmínkami se žalovaná zabývala a svůj závěr o jejich naplnění v napadeném rozhodnutí srozumitelným a soudně přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, čímž dostala i požadavkům formulovaným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2007 č. j. 4 As 7/2006 – 73.

54. Soud nepřisvědčil ani námitkám, jejichž podstatou je žalobcovo tvrzení o porušení procesních předpisů ze strany žalované. Předvolání žalobce k ústnímu jednání konanému dne 9. 9. 2024 bylo žalobci doručeno dne 21. 8. 2024 a jeho právnímu zástupci dne 16. 8. 2024. Minimálně pětidenní lhůta stanovená v § 49 odst. 1 správního řádu byla tedy zachována. Ustanovení § 59, § 39 odst. 1 a § 4 odst. 3 správního řádu, která žalobce v této souvislosti zmiňuje, se vyznění o konání ústního jednání ve věci samé netýkají, neboť lhůta pro vyznění účastníka o nařízeném ústním jednání je upravena speciálním ustanovením § 49 odst. 1 téhož zákona. Žalobce, resp. jeho právní zástupce tedy měli dostatek času k přípravě na ústní jednání. To, že žalobce se v té době nacházel (a stále nachází) ve výkonu trestu odnětí svobody, což *de facto* znemožňovalo jeho osobní účast u nařízeného jednání, není vinou žalované a nelze jí to klást jakkoliv k tíži. Využití právního zastoupení bylo i za této situace stále věcí svobodné volby žalobce, jenž se mohl v řízení hájit sám, ovšem s vědomím nutných omezení plynoucích z výkonu trestu odnětí svobody. Jinak řečeno, ke zvolení advokáta žalobce nikdo nenutil. Advokát Mgr. Ing. O. B. převzal zastoupení žalobce v řízení vedeném žalovanou již v červenci 2024, takže ve spojení s termínem ústního jednání nařízeným na 9. 9. 2024 nelze v žádném případě hovořit o nějakém časovém tlaku žalobce na zvolení advokáta. Soud rovněž nepřehlédl, že v žádosti ze dne 11. 7. 2024 o odročení prvního ústního jednání nařízeného na 15. 7. 2024 žalobcův právní zástupce sám žalované jako možný termín, na který je možno nařídit nové jednání, označil mj. dny 5. – 11. 9. 2024. Poté, co byli žalobce a jeho právní zástupce vyznění o termínu ústního jednání nařízeného na 9. 9. 2024, ani jeden z nich nepožádal žalovanou o odročení jednání z důvodu nedostatečné lhůty k přípravě na jednání. Ze všech právě popsaných důvodů má soud za to, že žalobce i jeho právní zástupce byli o nařízeném jednání vyznění včas a byla jim poskytnuta přiměřená lhůta k přípravě na toto jednání.
55. Z obsahu správního spisu plyne, že napadené rozhodnutí bylo doručeno jak samotnému žalobci (dne 7. 10. 2024), tak i jeho zástupci (dne 2. 10. 2024). Napadené rozhodnutí, resp. jeho konstitutivní výrok o vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů, neukládá žalobci povinnost *v řízení něco osobně vykonat*, a proto v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu postačovalo tuto písemnost doručit pouze právnímu zástupci žalobce. Okamžik nabytí právní moci napadeného rozhodnutí je pak nutno odvozovat právě od okamžiku jeho

doručení právnímu zástupci žalobce. Soud k tomu na okraj dodává, že případné nesprávné určení data nabytí právní moci napadeného rozhodnutí by nemělo za následek jeho nezákonnost – toto pochybení by bylo možné zhojit cestou vyznačení nové doložky právní moci s uvedením správného data.

56. Oznámení ze dne 8. 10. 2024 o provedeném záznamu v seznamu advokátů, jím byl žalobce vyrozuměn o tom, že byl s účinností od 2. 10. 2024 vyškrtnut ze seznamu advokátů, bylo jednak vydáno až po napadeném rozhodnutí, na jehož zákonnost proto nemůže mít žádný vliv, a navíc není předmětem soudního přezkumu v této věci (tím je výlučně napadené rozhodnutí).
57. Neopodstatněná je rovněž námitka promlčení. Lhůta pro vydání rozhodnutí zakotvená v § 8 odst. 2 zákona o advokacii se týká výlučně rozhodnutí o vyškrtnutí ze seznamu advokátů vydaného podle § 8 odstavce 1 písm. a) zákona o advokacii, a na napadené rozhodnutí, jež bylo vydáno podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii, tudíž nedopadá.
58. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
59. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. dubna 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Opravné usnesení

Městský soud v Praze rozhodl předsedou senátu Mgr. Martinem Křížem v právní věci

žalobce: **JUDr. R. N.**
bytem XXX
t. č. XXX
zastoupený advokátkou Mgr. Janou Gavlasovou
se sídlem Západní 449, Chýně

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
se sídlem Národní 118/16, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne 9. 9. 2024
č. j. P 24/2024-0017

takto:

V záhlaví rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2025 č. j. 15 A 111/2024 – 52 se opravuje nesprávný údaj o sídle žalované tak, že slova „Masarykova 427/31, Brno“ se nahrazují slovy „Národní 118/16, Praha 1“.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze v záhlaví rozsudku ze dne 24. 4. 2025 č. j. 15 A 111/2024 – 52 uvedl jako sídlo žalované nesprávnou adresu „Masarykova 427/31, Brno“. Žalovaná navrhla, aby soud tuto nesprávnost odstranil vydáním opravného usnesení. Podle § 54 odst. 4 s.ř.s. předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. V souladu s citovaným ustanovením soudního řádu správního předseda senátu vydáním tohoto opravného usnesení opravil zjevnou nesprávnost týkající se sídla žalované v záhlaví rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2025 č. j. 15 A 111/2024 – 52.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Praha 13. května 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.